

Arrest

nr. 302 609 van 1 maart 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat K. LAUWENS
Temselaan 100A
1853 GRIMBERGEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 februari 2024.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAUWENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 21 februari 2024 door de PZ DRUIVENSTREEK gearresteerd in het kader van een gerechtelijk onderzoek inzake teelt van cannabis. Er wordt haar op dezelfde dag een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

(...) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

3° wanneer zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone DRUIVENSTREEK op 21/02/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het telen van drugs. Betrokkene werd aangetroffen op een cannabisplantage. Er werd een PV 60 opgemaakt. Gezien het bedrieglijk karakter van deze feiten en de maatschappelijke impact ervan, kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat zij hier op bezoek was bij haar vriend tijdens haar vakantie, en dat ze studente is. Betrokkene geeft niet aan een gezinseenheid te vormen met haar vriend. Betrokkene verklaart dus niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10 dagen in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat zij haar verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Volgens het administratief verslag opgesteld door de politiezone DRUIVENSTREEK op 21/02/2024 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van het telen van drugs. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten kan worden afgeleid dat de betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

Hieruit blijkt dat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel kan worden ingediend indien de betrokken vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, hetgeen in het bijzonder het geval is indien deze is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt niet dat verzoekster zich thans in een situatie bevindt waarin zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet of ter beschikking is gesteld van de regering. In het verzoekschrift wijst de verzoekster er op dat zij op bevel van de onderzoeksrechter werd opgesloten in de gevangenis te Haren. Zij vreest dat wanneer de detentie wordt opgeheven door de onderzoeksrechter, zij op elk ogenblik kan worden gerepatriëerd, aangezien geen termijn voor vrijwillig vertrek werd voorzien.

Artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt:

"Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel IIIquater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden."

Artikel 8 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast."

Artikel 110terdecies, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: het vreemdelingenbesluit), bepaalt:

“Aan de onderdaan van een derde land die zich bevindt in de situatie zoals bedoeld in de artikelen 7 of 27 en 74/14, § 3, van de wet, wordt een bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot vasthouding met het oog op zijn verwijdering, overeenkomstig het model van bijlage 13septies, betekend.”

De bestreden beslissing is geen bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot vasthouding met het oog op haar verwijdering, overeenkomstig het model van bijlage 13septies, maar slechts een “bijlage 13” bij het vreemdelingenbesluit. Dit betreft slechts een “eenvoudig” bevel om het grondgebied te verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat op dit ogenblik in toepassing van artikel 7, tweede lid van de vreemdelingenwet, of artikel 110terdecies, tweede lid van het vreemdelingenbesluit reeds een beslissing werd genomen tot vasthouding met het oog op verwijdering, of een beslissing tot terugleiding naar de grens op grond van artikel 27 van de vreemdelingenwet.

Waar verzoekster betoogt dat het ontbreken van een termijn voor vrijwillig vertrek tot gevolg heeft dat zij onmiddellijk na haar vrijlating uit de gevangenis, zou kunnen worden verwijderd van het grondgebied, herinnert de Raad aan het gestelde in het arrest nr. 199 329 van 8 februari 2018 (Verenigde Kamers):

“(…) Uit het bepaalde in artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat gewag maakt van “[h]et bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens”, blijkt dat de beslissing tot terugleiding van de grens onderscheiden moet worden van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn. Het betreft immers een maatregel waarbij wordt beslist om de betrokken vreemdeling te verwijderen naar de grens van een welbepaalde staat. Ook uit de in de artikelen 27, § 1 en § 3, derde lid en 74/17, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet gehanteerde terminologie blijkt dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een verwijderingsbesluit betreft. Conform de artikelen 12.1. juncto 13.1. van de Terugkeerrichtlijn, moet een vreemdeling zodoende zowel tegen het jegens hem getroffen bevel om het grondgebied te verlaten (terugkeerbesluit) als tegen de beslissing tot terugleiding naar de grens (verwijderingsbesluit) een doeltreffend rechtsmiddel kunnen aanwenden. Ook het Hof van Justitie benadrukt dat de lidstaten zowel inzake terugkeerbesluiten als inzake verwijderingsbesluiten moeten voorzien in doeltreffende beroepsgangen (HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, punt 40; HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, G. en R., punt 29). Derhalve dient artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet zo te worden geïnterpreteerd dat de beslissing tot terugleiding naar de grens een afzonderlijke “beslissing” uitmaakt waartegen een beroep bij de Raad kan worden ingesteld. (...)”

Het Grondwettelijk Hof bevestigde in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 die zienswijze:

“B.7.9. Bij een in algemene vergadering gewezen arrest van 8 februari 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat de voormelde bepalingen van de Terugkeerrichtlijn vereisen dat tegen een beslissing tot terugleiding naar de grens een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat, los van het feit of die beslissing al dan niet terzelfdertijd als een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen, en dat de beslissing tot terugleiding naar de grens dus een afzonderlijke beslissing is waartegen een beroep bij de Raad kan worden ingesteld (RVV, AV, 8 februari 2018, nr. 199 329).”

Hieruit volgt dat de verwerende partij niet louter op basis van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot een gedwongen verwijdering zal kunnen overgaan, maar dat zij daartoe minstens eerst een nieuwe beslissing tot terugleiding zal moeten nemen.

Aldus blijkt niet dat de gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten imminent is, zodat niet voldaan is aan de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een maart tweeduizend vierentwintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. VERHAERT